19/12/2018

Ο Συγκλονιστικός βίος των Αγίων Βονιφατίου και Αγλαΐας

/ Επικαιρότητα

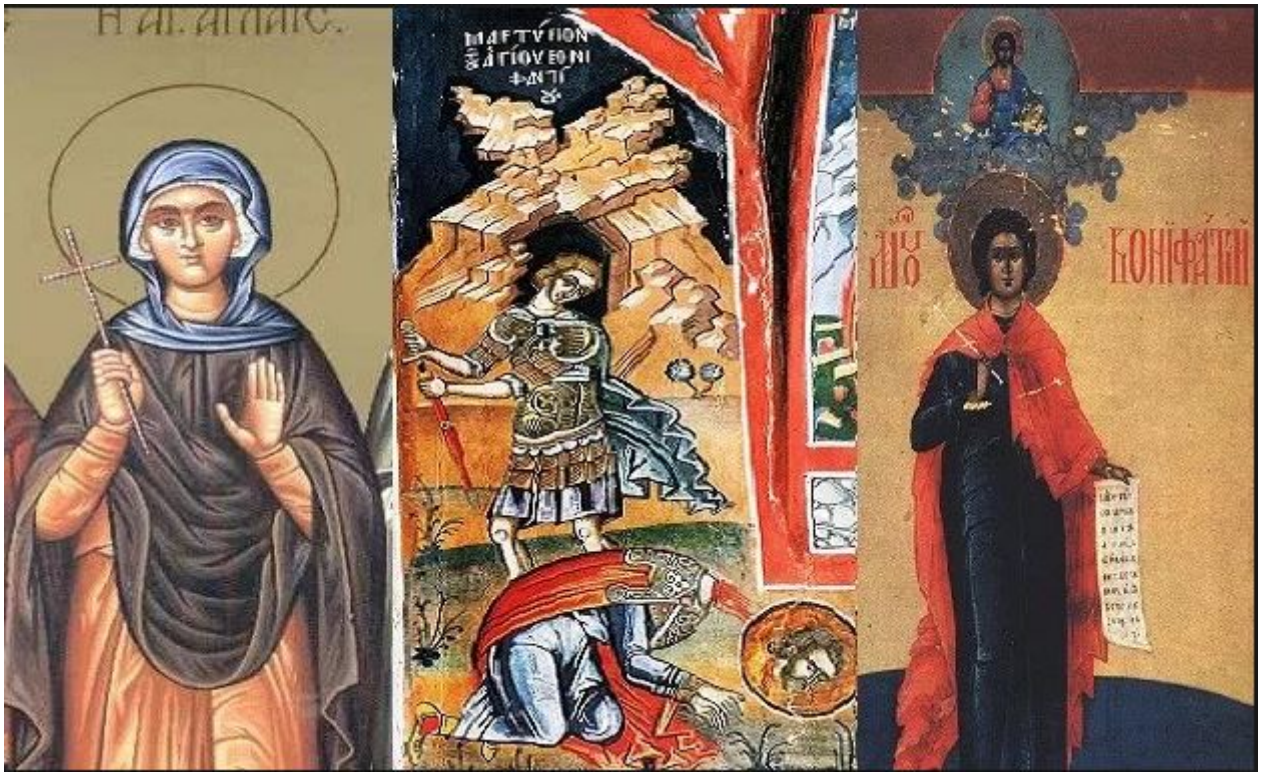

Την περίοδο όπου στη Ρώμη κυριαρχούσε ο Διοκλητιανός, ένας εκ των σημαντικότερων διωκτών των Χριστιανών (284-305 μ.Χ.), δύο πρόσωπα, η Αγλαΐα και ο Βονιφάτιος, έρχονται να προστεθούν στις χιλιάδες των ανθρώπων οι οποίοι αφιερώθηκαν, αγνοώντας τις συνέπειες, στη νέα θρησκεία και στη μάχη κατά της ειδωλολατρίας. Η Αγλαΐα ήταν αριστοκράτισσα, συγκλητική, κόρη του Ακακίου, ανθυπάτου της Ρώμης, πλού-σια, ευγενής κυρία. Ο δε Βονιφάτιος ήταν δούλος της, τον οποίο όμως τον είχε τοποθετήσει διαχειριστή της μεγάλης περιουσίας της.

Αν και τους χωρίζει η κοινωνική θέση, τους συνδέει ο τρόπος ζωής. Ζουν και οι δύο θεωρητικά και πρακτικά έξω από κάθε λογική του Χριστιανισμού.

Ο Βονιφάτιος, σύμφωνα με τις άγραφες παραδόσεις της εποχής, έχει μια φυσική καλοσύ-νη, η οποία εκφράζεται με στήριξη στους ξένους, τους πτωχούς, και κυρίως μέσα από τη φιλο-ξενία των οδοιπόρων. Είναι όμως «μέ-θυσος, ακόλαστος, ανειρήνευτος». Ανάλογη ήταν η ζωή της αγίας, η οποία αναζητά πλέον έναν διαφορετικό δρόμο.

Η μεγάλη αλλαγή στον τρόπο ζωής της έρχεται όταν η ίδια ακούει από τρίτους ότι όποιος τιμά τα ιερά Λείψανα έχει τη χάρη του Θεού.

Γνωρίζει δε πολύ καλά ότι στην περιοχή της Ανατολής έχουν ξεσπάσει διωγμοί. Τότε πολλοί χριστιανοί θυσιάζονται, γίνονται μάρτυρες. Έτσι εκτιμά ότι βρήκε την ευκαιρία για να εξασφαλίσει Λείψανα μαρτύρων και μαζί με αυτή την ψυχική ειρήνη.

Κάλεσε τότε τον δούλο της Βονιφάτιο και του ανακοίνωσε την α-πόφασή της. Ο Βονιφάτιος αντιμετώπισε την απόφασή της μάλλον με ειρωνεία: «Και αν σου φέρουν το δικό μου σώμα, θα καταδεχθείς να το τιμήσεις ως άγιο;», τη ρώτησε.

Η Αγλαΐα αδιαφορεί για την ειρωνεία, υπερασπίζεται την απόφασή της και στη συνέχεια του δίνει εντολή να επισκεφθεί τις περιοχές όπου γίνονται οι διωγμοί, ενώ του δίνει και συνοδεία από 12 ιππείς, πολλά χρή-ματα και καθαρά σεντόνια και αρώματα και μύρα για να περιποιηθεί τα ιερά Λείψανα που θα φέρει πίσω. Ο Βονιφάτιος υπακούει. Και αναχωρεί για το μεγάλο ταξίδι.

Φθάνει στην Ασία, στην Ταρσό της Κιλικίας, εκεί όπου εγίνοντο μαρτύρια Χριστιανών. Αφήνει τη συνοδεία του να αναπαυθεί στο ξενοδοχείο και αυτός τρέχει προς το στάδιο της πόλεως, εκεί όπου οι μάρτυρες τιμωρούνται γιατί μέ-νουν πιστοί στον Χριστό. Εκείνη την ημέρα είκοσι Χριστιανοί βασανίζονται σε δημόσια θέα. Εκείνη τη στιγμή αυθόρμητα και με απόλυτη συν-αίσθηση ο Βονιφάτιος φωνάζει δυνατά και ομολογεί μέσα στο στάδιο: «Είναι μέγας ο Θεός των Χριστιανών που τόσο ενισχύει τους Μάρτυρες Αγίους του». Πέφτει στα πόδια των μαρτύρων, από τους οποίους ζητά να μείνουν σταθεροί στις απόψεις τους.

Ο τοπικός άρχοντας τον κα-λεί σε απολογία και ο Βονιφάτιος αποκρίνεται: «Είμαι Χρι-στιανός, με λένε Βονιφάτιο, ήρθα από τη Ρώμη και θέλω και εγώ να μαρτυ-ρήσω για την αλήθεια του Χριστού».

Ακολούθησαν φρικτά βασανιστήρια και στο τέλος τον έριξαν μέσα σε λέ-βητα με πίσσα. Αλλά σώθηκε και έτσι διέταξαν τον α-ποκεφαλισμό του μάρτυρα με την αι-τιολογία ότι είναι «υβριστής των θεών και παραβάτης των βασιλικών διατάξε-ων».

Οι σύντροφοι που συνόδευαν τον Βονιφάτιο από τη Ρώμη έμαθαν με κα-θυστέρηση από τον αδελφό του δημίου όλα όσα συν-έβησαν. Δωροδόκησαν τους φύλακες με σημαντική ποσότητα χρυσού και πα-ρέλαβαν το ιερό του Λείψανο. Και α-φού το εμύρωσαν με ευωδέστατα αρώ-ματα, το έφεραν πίσω σε ιερή λειψανο-θήκη με τιμές και λαμπρότητα.

Καθώς η πομπή πλησίαζε στη Ρώμη, η Αγλαΐα, πάντα σύμφωνα με τις προφορικές παραδόσεις της εποχής, άκουσε φωνή αγγέλου που της ζητούσε να υποδεχθεί τον δούλο της και να τον τιμήσει με ευλάβεια ως σωτήρα. Η Αγλαΐα βγήκε σε μικρή απόσταση έξω από την πύλη της Ρώμης με ευ-λαβείς κληρικούς σε ιερή πομπή. Και εκεί παρέλαβε τα Λείψανα και έκτισε προς τιμήν του δούλου της μεγαλοπρεπή ναό.

Ο Αγιος Βονιφάτιος, σύμφωνα με μαρτυρίες, επιτελούσε πολλά θαύματα σε δαιμονισμένους και βαριά ασθενείς, γεγονός που προκάλεσε την οριστική στρο-φή της Αγλαΐας στον Χριστό. Η πλού-σια συγκλητική παρέδωσε όλον της τον πλούτο στους φτωχούς και τον εαυτό της τον παρέ-δωσε σε σκληραγωγία, σε άσκηση και κακοπάθεια. Εζησε με μετάνοια, με αυστηρή νηστεία και με διαρκή προσευχή. Δεκαπέντε χρόνια μετά τον θάνατο του Αγίου Βονιφατίου εκοιμήθη και η ίδια.
Το ιερό της Λείψανο ετάφη δίπλα στον Αγιο Βονιφάτιο.